

שיחות חיזוק על התורה והמועדים

אמרי ושראל

המשך לשיעורים שנמסרו בציון 'שמעון הצדיק'

נושא השיחה:

כוחו של רשב"י

ודברי חיזוק מהנסיעה למירון בשנה זו

והכנה לקבלת התורה

פרשת בהר בחוקתי (שנה ז')

השיחה נמסרה מפני

הרה"ח ר' ישראל מאיר ברנר שליט"א

בליל י"ח - כ' אייר התשפ"ו

- מהדורת פיוטא ואינו מוגה -

בס"ד מתקיים שיעור מפי הרב שליט"א

בספה"ק 'סיפורי מעשיות' – מעשה מ'בן המלך והשפחה'

מידי שבוע ביום שני (בבית הכנסת 'מדרש יקותיאל' – ירושלים)

לפרטים ניתן ליצור קשר בפלא' 0583202009

כמו כן מתקיים שיעור ב'פרקי אבות'

מידי שבוע בימי רביעי

השיעור מתקיים בביתר עילית בבית המדרש 'אוהל פנחס'

רחוב המגיד ממעזריטש 33 בשעה 20:00

(כדאי ליצור קשר לפני זה בפלא' 0548463761)

לתרומות והקדשות להצלחה ולרפואה, או להבדיל לע"נ

לצורך הוצאת חוברות אלו בפרשיות הבאות בעזרת ה' יתברך

(וכן לעדכונים על שיעורי הרב שליט"א)

ניתן להתקשר לפלאפון: 0583202009 תזכו למצוות!

ניתן לשמוע את כל השיעורים בקו השיעורים הישיר לשיעורי הרב

ביקול הלשון' בטלפון מספר 0732951319

פרשת בהר בחקתי*

נושאי השיחה:

הכנה למתן תורה, שפלות והתחזקות, 'איכות' מול 'כמות'

עניינים שנתבארו בשיחה:

'הר סיני' - נתינת התורה לענווים ושפלים * 'הר סיני' - קבלת התורה על 'הר' (התחזקות) ו'סיני' (ענוה) * קבלת התורה (נסיעה למירון) על ידי חיפוש מצד אחר, וענוה מצד שני * מצוה ב'איכות' מול 'כמות' * ההתעוררות שהיתה השנה אצל רבי שמעון * 'רשב"י לכל' - מה הדימוי כלפי הקב"ה * השראת השכינה אצל רשב"י כמו בביהמ"ק ('פני האדון ה' דא רשב"י') * הוספות אחרי השיעור - מעלת הימים שאחרי 'תרעין פתיחין' * הוספה ב' אחרי השיעור - אכילה בקדושה הלימוד משנת השמיטה

'הר סיני' - נתינת התורה לענווים ושפלים

חיים נצחיים, עיקר מה שיהיה נחיה ויקום בתחיה הוא השפלות של כל אחד. ורבינו מאריך בכל זה, ויש לזה הרבה שייכות לפרשת השבוע, ולמעשה דברתי קצת מזה בעבר רק דבר בעיתו מה טוב.

רש"י אומר: "בהר סיני - מה ענין שמיטה אצל הר סיני, והלא כל המצות נאמרו מסיני, אלא מה שמיטה נאמרו כללותיה ופרטותיה ודקדוקיה מסיני, אף כולן נאמרו כללותיהן ודקדוקיהן מסיני, כך שנויה בתורת כהנים. ונראה לי שכך פירושה לפי שלא מצינו שמיטת קרקעות שנשנית בערכות מואב במשנה תורה, למדנו שכללותיה ופרטותיה כולן נאמרו מסיני, ובא הכתוב ולמד כאן על כל דבור שנדבר

רבנו מביא בליקו"מ (תורה עב): "דע, שלראות את עצמו עם הצדיק האמת הוא גם כן דבר גדול מאד. בודאי כשזוכין לשמע מפיו תורה, הוא מעלה יתרה, אבל גם כשאין שומעין תורה, הראיה לבד, שזוכין לראות את עצמו עם הצדיק, הוא גם כן טוב מאד. כי על ידי שרואין את עצמו עם הצדיק, על ידי זה מקבלין גדולה. ועיקר הגדולה היא שפלות, כמו שמצינו אצל השם יתברך: 'כל מקום שאתה מוצא גדולתו של הקדוש ברוך הוא, שם אתה מוצא ענותנותו' (מגלה לא), כי עיקר הגדולה היא שפלות. ועיקר התחיה לעתיד, שיעמדו בתחיה ויחיו

הזה' שהוא הר סיני תבין שאני בוחר בענווים ובשפלים.

ואחרים שואלים [כמדומה ה'קדושת לוי'] על מה שכתוב 'משה קיבל תורה מסיני', לכאורה היה צריך להיות כתוב 'משה קיבל תורה בסיני', ומה זה 'מסיני'? רק שמשה רבנו חיזק את עצמו בזה שהקב"ה נותן את התורה 'מסיני', ולא במקום אחר, וכמו שכתוב שהיה הר הכרמל והר תבור שבאו לקבל את התורה עליהם והקב"ה בחר את התורה דווקא בהר סיני, ובזה משה רבנו חיזק את עצמו בנקודה הזאת של 'מסיני', דווקא מזה שהקב"ה בחר בהר סיני - סימן שזה העיקר.

'הר סיני' – קבלת התורה על

'הר' (התחזקות) ו'סיני' (ענוה)

ויש מפרשים אחרים כמו בעל התניא בליקוטי תורה (במדבר) ששואלים, אם כל הענין הוא שפלות, א"כ למה בכלל היה צריך להיות 'הר' סיני, הרי הר הוא בחינת הגבהה? רק הפשט הוא כי באמת עם היות שהאדם צריך להיות שפל מאד מכל מקום הוא צריך התחזקות וקצת הגבהה וכמו שמוצאים בדברי הימים שכתוב 'ויגבה ליבו בדרכי ה', כי אם לא יהיה בבחינת הגבהה כלל, אז לא יערב ליבו לגשת אל העבודה באומרו 'מי אנכי ומה עבודתי בכלל', וזה הענין של 'הר סיני', שקצת הגבהה

למשה שמסיני היו כולם כללותיהן ודקדוקיהן, וחזרו ונשנו בערבות מואב".

ראיתי במפרשים [כמדומה ב'אלשיך' הק' או אחרים, וזה מובא בהרבה ספרים] ששואלים, למה משה רבנו כשהשי"ת שלח אותו לפרעה הוא סירב, ואילו בשעת קבלת התורה הוא לא סירב? ותרצו המפרשים שמשה רבנו אמר בליבו שהקב"ה מסתמא בוחר בשפלים, וכמו שאת התורה הוא רוצה לתת על הר סיני, שהוא ההר הנמוך, וכן הקב"ה רוצה דווקא הר שהוא פחות מכולם, ולכן הוא רצה לתת את התורה על ידי משה רבנו.

וזה הפשט במה שאומרים בפרקי אבות 'משה קיבל תורה מסיני', הפשט מפני שראה שהשי"ת רוצה להשרות את שכינתו דווקא על הר סיני לכן הוא קיבל תורה מסיני. וזה מה שכתוב (שמות פ"ג, יא-יב): "ויאמר משה אל האלוקים מי אנכי כי אלך אל פרעה וכי אוציא את בני ישראל ממצרים: ויאמר כי אהיה עמך וזה לך האות כי אנכי שלחתיך בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלוקים על ההר הזה". שמשה רבנו אמר 'מי אנכי' כי הוא חשב את עצמו כפחות שכולם. וזה מה שהקב"ה השיב לו, שבשביל זה דווקא אני בוחר בך, וזה הסימן שהקב"ה רוצה בו שמתי שתעבדון את האלוקים על 'ההר

עוד אמר לו רבנו ז"ל: הלא בבקר אנו אומרים בתחלה: 'מה אנו מה חיינו' וכו', ואנו מקטינים עצמנו מאד, ואחר כך אנו אומרים: 'אבל אנחנו עמך בני בריתך' וכו', שאחר כך אנו מחזקים עצמנו ומרימים את עצמנו, ואנו מספרים את גדלתנו ומתפארים, שאנחנו עמו בני בריתו זרע אברהם יצחק ויעקב וכו', כי כך צריכין להתנהג בעבודת השם כנ"ל. ועיין מזה ספר הראשון בסימן רפ"ב, על פסוק: "אזמרה לאלקי בעודי".

וזה הקשר בן ענין שמיטה להר סיני, שאמרו חז"ל שזה בא להחדיר את ההנהגה בנפשנו שבשעה שמקיימים מצוה, נהיה במלים לה', ולא נגיע לידי גאווה. כי מה זה שמיטה? זה הענין של הפקר, הכנעה וענוה, שאני כלום אני לא בעל הבית על השרה, רק הקב"ה. וזה ההנהגה שלומדים משמיטה להר סיני כדי לקבל את התורה צריכים להיות בדרך ענוה, וסיני זה שפלות זה שייך לכל בר ישראל שצריכים להיות בשפלות, אבל מצד שני צריכים לדעת גם ש'ויגבה ליבו בדרכי ה', וכמו שראינו בדברי רבנו.

והתחזקות שהאדם יחזיק מעצמו צריך להיות. וכמו שמוצאים בחז"ל שת"ח צריך שיהיה לו אחד משמינית בגאווה כי לפעמים שהאדם מדאי בשפלות אז הוא לא עובד כמו שצריך להיות.

והזכרתי כבר כמה פעמים את מה שמובא בליקו"מ (תורה קכה) לגבי אמירת תהילים: "מענין אמירת תהילים דיבר עם אחד ואמר לו, שעיקר אמירת תהילים לומר כל מזמורי תהילים על עצמו, למצא את עצמו בתוך כל מזמור ומזמור. ושאל אותו זכרונו לברכה: איך, ופרש לו רבנו ז"ל קצת, כי כל המלחמות שבקש דוד המלך, עליו השלום, שיצילחו השם יתברך מהם - הכל צריכין לפרש לעצמו על מלחמת היצר הרע וחילותיו, וכיוצא בזה בשאר המזמורים (וכמבאר מזה לעיל בסימן קא). ושאל אותו: איך יפרש לעצמו מהפסוקים, שרוד המלך, עליו השלום, משבח את עצמו, כגון: "שמרה נפשי כי חסיד אני" (תהלים פ"ו), וכיוצא בזה. השיב לו: גם זה צריכין לפרש על עצמו, כי צריכין לדון את עצמו לכף זכות, ולמצא בעצמו איזה זכות ונקודה טובה, אשר בבחינת הנקודה טובה הזאת הוא בחינת חסיד, וכיוצא. ואמר לו רבנו, ז"ל: הלא אצל יהושפט כתיב (דברי הימים ב' יז): "ויגבה לבו בדרכי ה'", שבדרכי ה' ועבודתו יתברך הגביה לבו קצת.

קבלת התורה (נפיעה למירוץ) על ידי חיפוש מצד אחד, וענוה מצד שני

היום אנחנו ביום גדול מאד - יום ל"ג בעומר, ואנחנו מוצאים אצל רבי שמעון בר יוחאי שכשיצא מהמערה בהתחלה כל מה שהוא ראה - נשרף, ואח"כ כשנכנס עוד הפעם למערה וראה יהודי עם הדסים הוא שיבח אותו. זה הבחינה הזאת שראינו, שהוא התחזק בענין של נקודות טובות. והזכרתי בעבר בתחילת האידרא כתוב שרשב"י אמר שרבי אלעזר ידבר, רבי אבא יכתוב והתלמידים האחרים ירחשון בליביהו. מה הפשט שרבי אבא יכתוב? אפשר לדמות את זה כמו צנצנת המן, שיכתוב את זה בצורה כזאת שלא יבינו. ואם כן קשה אם זה בצורה שלא יבינו בשביל מה צריכים לכתוב בכלל? רק הפשט כמו שרבינו מביא בליקו"מ על 'איה מקום כבודו', שצריכים לחפש את התכלית, לחפש את השי"ת, לחפש את הצדיק, וכל המניעות וההפרעות שיש לאדם זה כדי להרבות את החשק. ואותו הדבר עכשיו ב'מירוץ' שכ"כ קשה להגיע, אבל עם כל הקשיים הכל זה כדי להרבות את החשק (ע' ליקו"מ סו, אות ד).

ומצד שני, אדם צריך להפקיר את עצמו, בבחינת 'שמיטה', שזה מידת הענוה. וזה מה שאנחנו אומרים בהגדה של פסח: 'אילו הביאנו להר סיני ולא נתן לנו את התורה דיינו', ולכאורה מה שווה להגיע להר סיני בלי תורה, רק שבקבלת התורה עם ישראל קבלו את 'למען תהיה יראת ה' על פניכם לבלתי תחטאו', וזה התכלית שקבלו 'יראת שמים', את הבחינה הזאת קבלו ב'סיני', וזה הדימוי לשמיטה כהפקר, שהאדם ידע שכל הקרקע שלי וכל המציאות שלי הכל זה השי"ת, ואני בעצמי - כלום! אני לא בעל הבית על שום דבר, וזה כמו שחז"ל אומרים שהתורה ניתנה במדבר, כדי ללמד שמי שרוצה שהתורה תתקיים בו שיפקיר את עצמו כמדבר, לעשות רצון אבינו שבשמים. להפקיר את עצמו לתורה ויראת שמים ולהפקיר את עצמו כדי לקרב מקורבים. וכך הקשיים האלו שיש להגיע לרבי שמעון בר יוחאי, כי אנחנו צריכים לחפש את הצדיק.

מצוה ב'איכות' מול 'כמות'

וצריכים לדעת, שיש מצות ב'כמות' ויש ב'איכות', ב'כמות' - שהאדם לומד הרבה ומקיים מצות ומעשים טובים, אבל לא תמיד זה השלמות הנכונה. אבל יש ב'איכות', זה כמו שרבינו מביא 'המשכיל

ורמו שלא יבינו אפי' חכמי הדור ההוא לא היה מצוהו שיכתוב וכו'..".

² ראה בדברי מהר"ו (בהקדמת לשער ההקדמות דף ב ע"ד): "ואין ספק כי לולי שרשב"י הכיר וידע ברוח קדשו כי ר' אבא היה חכם גדול ויודע להלביש ולהעלים הדברים דרך חידה

מרגישים: בכל זאת באתי לרבי שמעון - יש
בי נקודה טובה!

ומי שזכה לראות, איזה תפילת מנחה!
ואיזה אמירת תהילים היה בציון של
רשב"י! תמיד יש שם התעוררות, אבל איזה
'מעריב' איזה 'אמן יהא שמיה רבה', איזה
'שמע ישראל', אפילו מנינים של המון העם,
איזה התעוררות היה שם! וכך כשבאים
אלפי אנשים זה בכמות, אבל כשיש איכות,
כשבאים קומץ של יהודים וצועקים מתוך
עומקא דליבא 'שמע ישראל' ו'אמן יהא
שמיה רבא', ומבקשים 'אנא ה' הושיעה
נא! אנא ה' הצליחה נא!' כל אחד כפי
הבחינה שלו כשזוכה לצעוק לה', כמה זה
דבר גדול.

**'רשב"י לכל' - מה הדימוי
כלפי הקב"ה**

קטנים שכמונו, לא באים לדבר על הגדלות
של רבי שמעון בר יוחאי, אבל מוצאים
בזוה"ק שכתוב 'מאן פני האדון ה' - דא
רשב"י' (שמות דף לח ע"א), אנחנו יודעים
שגדולים צדיקים במיתתן יותר מבחייהם,
והצדיקים משפיעים יותר אחר מיתתן, כיון
שנמצאים יותר למעלה, ומשם ממשיכים
שפע, כי כשהשפע בא מלמעלה למטה -
הוא יורד יותר למטה, וזה השפע הוא
בבחינת 'ויהי נא ברוחך פי שנים', ביום
ההסתלקות שלו נעשה פי שנים.

המבין יש לו להתפלל כל ימיו שיזכה לדבר
דיבור אחד באמת' (ליקו"מ קיב), וכך אדם
מקיים תורה ומצוות הרבה אבל דיבור אחד
ב'אמת' זה מה שצריכים! שדיבור אחד של
אמת יעלה לו את כל התפילות והבקשות,
'ואתחנן אל ה' בעת ההיא לאמר', משה
רבינו התחנן והתחנן אבל כמו שרבינו
מביא שכשמגיע 'בעת ההיא' אז 'לאמר' כל
התפילות מתקבלות, וכך במצות גם, יש
מצוה באיכות שעל ידה כל המצות עולות.
וזה מה שמוכא ברמב"ם ג"כ, וזה מה
שאמר רבי חנניא בן עקשיא שרצה הקב"ה
לזכות את ישראל לפיכך הרבה להם תורה
ומצות, כדי שיקיים פעם אחת מצוה אחת
בשלמות ואז יעלה את הכל.

**ההתעוררות שהיתה השנה
אצל רבי שמעון**

ואותו הדבר כל הקשיים שיש בכל מיני
דברים בעבודת ה', וכן הנסיעה ל'מירון'
שיש קשיים וכל מיני הוצאות של כסף,
וב"ה זכינו להיות שם השנה, וראינו אנשים
שהלכו שלש וחצי שעות מצפת, והלכו עם
ילדים ועגלות בכל מיני דרכים שאינם
דרכים, הכל היה מניעות, אבל כשבאים
בכאלו מניעות, מרגישים את הערך מה
הפשט שבאנו לרבי שמעון, ומרגישים את
ההתעוררות. וכך כשבאים ב'מדבר',

והכוונה כמו שבבית המקדש היתה השראת השכינה, כמו כן רשב"י הוא בחינת בית המקדש ששם שורה השראת השכינה ממש. רק החילוק שבבית המקדש צריכים לבא בטהרה ואי אפשר לבא לבית המקדש כשהאדם אינו טהור, אבל אצל רשב"י נכנסים לו אפילו שאנחנו מלאים חטאים ומלאים פשעים, ובוודאי שכמו בזמן ביהמ"ק שהיו בטהרה, כך גם היום כשנמצאים בטהרה מקבלים אצל רשב"י יותר קדושה.

ואצל רשב"י מקבלים רוח הקודש, וזה ששרים 'לפני מי אתם מיטהרין ומי מטהר אתכם', אצל רשב"י מקבלים רצונות וכיסופים, ועם כל הקשיים שיש כשנוסעים לרבי שמעון, אזי כשהאדם בא לשם הוא מתעורר לאיזה הנהגה טובה, להתחזק בלימוד הזוהר, או ללמוד תיקוני זוהר, וכך לראות להתחזק בלימוד התורה, וכמו שרשב"י הבטיח שהתורה לא תישכח מישראל, וכמו שר' נתן כותב שהפשט שמכלל ישראל התורה הבטיחה שלא תישכח התורה, אבל האדם עצמו צריך לזוהר שלא תישכח התורה ממנו.

וזה הכח שמקבלים אצל רבי שמעון, כשאנחנו באים אליו, ומקושרים לרבי שמעון, כי רבי שמעון לכל, ורואים כל מיני סוגי יהודים אנשים יראים ושלמים

וידוע שה'בית אהרן' אמר 'מה הקב"ה לכל אף רשב"י לכל', וראיתי שמסבירים את זה מה הפשט? איך מדמים את רשב"י כביכול לקב"ה? רק זה מה שדברנו, שהשפע של רשב"י משפיע לכל אחד ואחד שיכול לקבל ואפילו הקל שבקלים, והשפל שבשפלים. וכמו שהקב"ה זן ומפרנס מקרני ראמים עד ביצי כינים ונאמר בו 'ואתה מחיה את כולם', ולולי חיות הקב"ה אנחנו לא יכולים לחיות, וכל הבריאה צריכים להגיע לקב"ה לקבל חיותם ממנו, ואפילו הבעל חי הכי קטן כמו יתוש ונמלה - כולם מקבלים חיותם מהשי"ת.

השראת השכינה אצל רשב"י כמו בביהמ"ק (פני האדון ה' דא רשב"י)

וכמו כן רשב"י משפיע לכל, כיון שרשב"י הוא ממקום גבוה כ"כ, וכמו שמשבחים את רשב"י (בומר 'ואמרתם כל לחי') 'מקום בחר לו משמיא עם הנביא אחיה', וכתוב בתחילת ה'אידרא' שרשב"י ביקש שלא יהיה נידון לא על פי בית דין של מעלה, אלא מפי הקב"ה בעצמו, ולכן על רשב"י נאמר 'אדון', כמו בעלייה לרגל כשהיה בית המקדש קיים היה מצוה שכלל ישראל הלכו לבית מקדש 'לעלות ולראות', אותו הדבר אצל רשב"י זה בחינת 'פני האדון ה'!

תהא מגנת לנו והיא מאירת עיננו וכמו שרבינו מביא על 'בהאי חיבורא דאיהו ספר הזוהר יפקון מן גלותא ברחמי, שזה יקרב את הגאולה, ונזכה ש'כל הרשעה כולה כעשן תכלה כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ, 'ותמלוך' ה' - שנראה את מלכות שמים, בכח של רשב"י נזכה לגאולה שלמה כביאת משיח צדקנו בב"א.

* *

*

הוספה על השיעור – הוספה

א"י

אתמול היה ל"ג בעומר כל אחד שנסע יודע איזה ניסים ונפלאות אבל תמיד צריך לדעת שכמו שיש פרטיות ויש כלליות כך יש בכמות ויש איכות בכמות היה פחות אבל יש באיכות שלפעמים האדם עובד את ה' במסירות נפש ואזי הוא זוכה הרבה יותר, וכך כשכל יהודי בא במסירות נפש ועם כל הרצונות והיגיעה של הדרכים שהיה, והרצונות וכיסופים זה 'איכות' וזה מה שעולה על הכל.

וכשזה באיכות זה כמו שרבינו מביא בליקו"מ (ק"ב) המשכיל המבין כל ימיו שיזכה לדיבור אחד של אמת' כשאנחנו

מקובלים וכו'... וכן רואים אנשים פשוטים כולם באים לרבי שמעון, שהוא צדיק האמת שלדרי מעלה אומר 'איה מקום כבודו' ולדרי מטה אומר 'מלא כל הארץ כבודו'.

וזה הבחינה שיש לכל יהודי כשמגיע לרבי שמעון, וכל המניעות שיש בשנים האחרונות, הכל להרבות את החשק, לדעת שלהגיע לרבי שמעון לא נוסעים לטיול סתם, אלא הכל זה כדי להכניס בתוכנו קדושה וטהרה, להכניס לתוכנו הכנעה וענוה, ונזכה להכין את עצמנו למתן תורה, להכניס שייכות לרבי שמעון, אהבת ה' ויראת שמים. זה כל המטרה שנוזכה להתפלל איזה תפילה כהוגן, להוציא רצונות וכיסופים, הרי כשנוסעים לקברי צדיקים באמצע יכולים לדבר או באמצע אוכלים, אבל כאן באמצע הנסיעה, כל אחד כשהיה איזה 'מחסום' אמר פרק תהילים, ואח"כ אמרו 'הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו' ואמרו 'מזמור לתודה' 'הנה, עברנו עוד איזה מחסום! וכך כל מניעה שהיתה אצל כל אחד היתה ניסים ונפלאות.

והשי"ת יעזור שייקבע בליבנו אהבתו יתברך שמו, אהבת ה' ויראת שמים, וכל התפילות שהתפללנו אצל רשב"י שתורתו

¹ דברים שנאמרו השבוע בשיעור השבועי בפרקי אבות בביהמ"ד אוהל פנחס ברסלב ביתר עילית (ליל כ' אייר).

הדברים כאן אינם מוגהים כלל, [והבאנו רק מה שקשור לשיחה זו] ועוד חזון למועד.

לפעמים באים להתפלל ועושים מצות ומעשים טובים הנביא מוכיח אותנו שאנחנו עושים כמצות אנשים מלומדה אבל כמו שאנחנו יודעים 'אמר רבי חנינא בן עקשיא... שהקב"ה מזכה אותנו בהרבה מצות ובכל המצות האלו אנחנו עושים מצוה אחת בשלמות וכך לפעמים עוברים על האדם הרבה מניעות שבגללם הוא לא זוכה לעשות מצוה בשלמות, אבל לפעמים דווקא כשהאדם במצב של לב נשבר כשלא הולך לו, אז מגיע לאדם התעוררות של אמת במצוה.

וכמו שר' לוי יצחק בנדר זצ"ל היה אומר שדיבור אחד של אמת זוכים דווקא בעת ירידה, וכך כשהאדם נמצא בעת צרה ואז הוא זוכה לצעוק דיבור אחד של אמת, ואותו הדבר בקיום המצות כשזה דבר של 'הרגל' - לא רואים את המעלה של האדם, אבל כשמתחילים לצער אותו וללחוץ עליו, וכמו שחז"ל מביאים שכלל ישראל דומים ככתית למאור שהטיפה הראשונה יוצאת אחרי שלוחצים את הזית ואז מתגלה האור שיש בזית. וכך דווקא כשלא הולך לאדם ויש לו קשיים אז הבן אדם נפתח.

וזה מה שכתוב כאן במשנה בפרקי אבות: 'ובטוב העולם נידון' - כל היסורים והעגמת נפש שיש לאדם ב'בני חיי ומזוני' בשלום בית וחינוך ילדים, 'הכל צפוי' לפני ה' - כדי

שהאדם יזכה לתקן את עצמו בתיקון אמיתי, וזה על ידי איזה מצוה ודיבור אחד איזה שמונה עשרה אחד או שמע ישראל שיגיד בכוונה מתוך הדוחק. ואי אפשר לתאר את המעלה שהאדם עושה באיכות, כי בכמות האדם יכול לעשות המון דברים, אבל לפעמים דיבור אחד באיכות שהאדם עושה אי אפשר לתאר מה החשיבות של מצוה ודיבור אחד שהאדם יכול לכוון, וזה המעלה שהקב"ה רוצה את הלב והרצונות וכיסופים שלנו. ונכלל בזה מה שאמרו חז"ל 'הכל צפוי', אבל הקב"ה מחונן אותנו בדעת ותבונה, כי כל המעלה של כלל ישראל 'חביבין שנבראו בצלם', שאנחנו יכולים להתקרב להשי"ת ונשבור את כל המניעות וההפרעות שיש לנו בשביל כבוד השי"ת, ואת הערך הזה אי אפשר לתאר כמה זה חשוב לפני ה', וזה 'בטוב העולם נידון' שהקב"ה רוצה לזכות את כל העולם ולהטיב להם, ולכן אפילו אדם גדול כשדנים אותו באופן פרטי - הוא לא יצליח, וכמו שחז"ל אומרים על האבות הקדושים, כי 'לגדולתו אין חקר', אבל כשדנים את כולם תמיד יוצאים זכאים, כי כשמתחילים לדון את האדם באופן פרטי איך הוא יושב ולומד ומתחילים לבדוק את הקשיים שלו לגבי כל העולם - אזי כל אחד יוצא זכאי, ונמתקים כל הדינים, כי אף עם כל

היה אומר על זה את דברי הזוהר 'כמה
עלמין אתהפכו בגינייהו', רק כדי שיפגשו
ביחד!

ואותו הדבר שמהשמים עושים קשיים, וכל
הקשיים רק לגלות את האהבה שכלל
ישראל אוהבים את הקב"ה ואוהבים את
הצדיקים, וכל המהות של כלל ישראל זה
רק להתקרב לבורא עולם. ואפילו על דבר
כמו נסיעה לצדיקים שיש בזה נידון אם זה
חיוב או לא [מהרה"ו מסתפק בזה],
והגמרא אומרת במכות שכל אשה היתה
מבקשת בזמן עיבורה: הלוואי שהבן שלי
יהיה כמו רבי שמעון בר יוחאי, וכזה רואים
כמה בפנימיות כל יהודי מונח אהבה
לצדיקים, וכמו ... האנשים הכי פשוטים
מונח אצלם המחשבה והרצון הזה שרוצים
שהילדים שלהם יהיו צדיקים. ורואים את
המושג של חינוך ילדים בהמשך החיים -
אחרי שהם נולדים, כמה ההורים חושבים
איך הילדים שלי יהיו צדיקים, ואני אסע
לבקש עליהם אצל צדיקים וכו'. בכל זה
רואים מה מונח בפנימיות נפשו של כל
יהודי, רק להגיע במציאות ולהתקרב
להשי"ת.

אנחנו עכשיו בתוך ג' ימים מל"ג בעומר ה'
יתברך יעזור שרשב"י שיכול לפטור את
הכל העולם כולו מן הדין ומכל הצער ויגון
שיש, בעזרת ה' כל צער ויגון שיהודים

החסרונות שלנו, אבל כל יהודי הוא זך ונקי
ויש לו זכויות.

וזה הכח שרואים שיהודים רוצים לעשות
מצות ועם כל הקשיים שיש מסביב איזה
מסירות נפש ושכירת המניעות אי אפשר
לתאר כשאדם שובר כל מיני מניעות,
ולמשל דוגמא בנסיעה לרשב"י רואים על
כלל ישראל אנשים נסעו עם ילדים לעשות
'חלקה', ואני לא מדבר אם צריך לעשות
את המסירות הזאת, או לא, אבל כל אבא
ואמא שנסעו עם הילדים שלהם - הם נסעו
לשם שמים, הם לא התכוונו לקבל מליון
דולר... אבל האמונה הזאת שיהודי מראה
עם הרצונות שלו, ומביא את הבן שלו
לעשות 'חלקה' ויש לו אמונה בזה - כמה
זה 'צפוי' ונראה לקב"ה! המסירות הזאת
שהאדם עושה עולה על הכל. וכך בכל
מצוה ומצוה, זה מגלה על כל המצות
ומעשים טובים שלו שבאמת הוא רוצה
לעשות אותם רק שהיצה"ר השאור
שבעיסה מפריע.

ואנחנו רגילים להסתכל על כל דבר שחור,
אבל אנחנו לא יודעים כמה הקב"ה הופך
את העולם בשביל שנגיע למצב שכזה.
וכמו שר' לוי יצחק היה אומר על המעשה
בסיפורי מעשיות מ'מלך וקיסר', שלא היו
להם ילדים, והם סיכמו שאם יהיה להם
ילדים הם יעשו ביחד שידוך, ור' לוי יצחק

הוספה אחרי השיעור –

הוספה ב"י

אכילה בקדושה הלימוד

משנת השמיטה

דברנו על אמירת תהילים, והבאנו את מה שרבינו מדבר בתורה האחרונה בליקו"מ, שצריך למצא את עצמו באמירת תהילים, וגם להתחזק עם הדברים שדוד המלך שיבח את עצמו כמו: 'שמרה נפשי כי חסיד אני' וכו'... וכך צריך האדם להתחזק בעבודת ה', מצד אחד לדעת את שפלות עצמו ומצד שני יש את הנקודות הטובות. וזה מה שלומדים שמיטה מהר סיני, ששמיטה זה שפלות והכנעה וענוה, וכמו שהבאנו מהמפרשים, וצריכים לדעת שיש בחינת 'הר' שלפעמים צריכים להחיות את עצמנו בנקודות טובות. וזה ההכנה לקבלת התורה לדעת שיש בחינת 'הר', ולא הכל בכוחי ועוצם ידי אלא הכל מאת ה', וכמו שחז"ל אומרים בפרקי אבות 'כל המקבל עליו עול תורה מעבירין ממנו עול דרך ארץ' וכך שנה אחת בשמיטה מלמדים אותנו שהעיקר זה תורה ועבודת ה', ומקבלים עלינו עול תורה ויראת שמים.

עוברים וכל עגמת נפש וח"ו גזירות קשות אנחנו מאמינים שרשב"י יכול לבטל אותם מכח האמונה ובטחון, ובפרט עכשיו שמתחילים הכנה יותר חזקה לקבלת התורה השי"ת יעזור שנזכה עוד היום להכין את עצמנו לזה.

ומחר בלילה (ספירת 'חסד שביסוד'), נקרא שסוגרים את השערים, אבל צריכים לדעת שכל מה שסוגרים מהשמים כדי שאנחנו נזכה יותר ויותר להתעורר בתשובה. וכמו שרבינו אמר שיש 'מחרת כיפורים' [שנקרא 'שם ה''], שלפעמים יכול לעבור חודש אלול ור"ה וכו'... אבל יש גם מחרת יו"כ שאפשר לחזור בו בתשובה! וכך צריכים לדעת שיש 'תרעין פתיחין', ואח"כ נסגרים, והאדם חושב שזה סגור וזהו. אבל באמת צריך לדעת שאדרבא דווקא כשסוגרים את הפתח, אז האדם משתוקק ומתגעגע 'פתח לנו שער'! ביתר שאת, ואז מתגלית האהבה והקשר הנפשי של האדם ביתר שאת ועוה. והכח הזה אין לשער כמה זה נחת רוח לבורא יתברך שמו!! השי"ת יעזור שכל מעשינו יהיו לשם שמים ונזכה לגאו"ש בב"א.

^י נמסר בתאריך ליל שישי כ"א אייר התשפ"ו. בבית הרב שליט"א. [מקוצר הזמן אינו מונה כלל - ועוד חוזן למועד אי"ה].

ור' נתן בליקו"ה בהל' שכירות פועלים (ה"ב, אות ד) מאריך לדבר על הענין של 'לא תחסום שור בדישו', ששנת השמיטה היא כמו שבת, כמו בשבת שרואים שיש מושג של אכילת שבת, וחייבים שהבהמה תשבות בשבת. כך גם בשמיטה יש ענין כזה, וכך אומר שם ר' נתן [דבר שיש בו חיזוק גדול]: " וְזֶה בְּחִינַת (דברים כה, ד): לֹא תַחֲסֹם שׁוֹר בְּדִישׁוֹ – כִּי אֶפְלוּ עַל הַבְּהֵמָה חֶסֶה הַתּוֹרָה, כִּי יֵשׁ גְּלוּלֵי נְשָׁמוֹת בַּבְּהֵמוֹת וְחַיּוֹת, כִּי־דוּעַ (שער הגלגולים הקדמה כב), וְכִמוֹ שְׁאֵמַר הַבַּעַל שֵׁם טוֹב וְ"ל (בעל שם טוב פרשת ויחי), אוֹכְלִים בְּנֵי אָדָם וְשׁוֹתִים בְּנֵי אָדָם וְרוֹכְבִים עַל בְּנֵי אָדָם וְכוּ', כִּי בְּכָל מְקוֹם יֵשׁ נִיצוּצֵי נְשָׁמוֹת בְּנֵי אָדָם, וְגַדְל הַרְחֻמְנוֹת שֵׁישׁ עַל הַנֶּפֶשׁ הַמְּגַלְגֵּל בַּבְּהֵמָה אוֹ תִּיהַ וְעוֹף אֵינן לְשֵׁעַר. וְזֶהוּ מִמֶּשׁ בְּחִינַת מִשְׁאֵי שֶׁל עוֹן שָׂאִי אֶפְשָׁר לְאִישׁ יִשְׂרָאֵלִי לְשֹׂא עָלָיו כָּלֵל עַל כֹּזֵה, כִּי מִחֲמַת עֲוֹנוֹת שֶׁל זֶה הָאָדָם, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, נָפַל וְהַתְּגַלְגֵּל בַּבְּהֵמָה וְכוּ'.

כִּי הַבְּהֵמָה וְכוּ' הוּא בְּבְחִינַת עֲוֹנוֹת הַבָּאִים מְרוּחַ שְׁטוֹת מְהַעֲדָר הַדַּעַת, מִבְּחִינַת בְּהִמְיוֹת, כִּי כָּל הָעֲוֹנוֹת הֵם מַעֲשֵׂה בְּהֵמָה הַעֲדָר הַדַּעַת, וְעַל־כֵּן עֵקֶר הָעֲבָדוֹת בַּבְּהֵמָה וְכוּ', כִּי הַבְּהֵמָה הִיא בְּבְחִינַת עֲבָדוֹת, בְּבְחִינַת הַעֲדָר

הַדַּעַת, שְׁמִשָּׁם בָּאֵין כָּל הָעֲוֹנוֹת, וְכִשְׂאִישׁ יִשְׂרָאֵלִי נוֹפֵל בְּעֲוֹנוֹת, חֵם וְשָׁלוֹם, שָׁהֵם בְּחִינַת מַעֲשֵׂה בְּהֵמָה – זֶהוּ מִשְׁאֵי כְּבֵד מְאֹד, וְהוּא רַחֲמָנוֹת גְּדוֹל מְאֹד עָלָיו, מִכָּל שִׁפְן, כְּשִׁחֵם וְשָׁלוֹם, עֲוֹנוֹתָיו גּוֹבְרִים שְׁמַתְגַּלְגֵּל בַּבְּהֵמָה מִמֶּשׁ – זֶהוּ רַחֲמָנוֹת גְּדוֹל בְּיוֹתֵר. וְזֶהוּ בְּחִינַת לֹא תַחֲסֹם שׁוֹר בְּדִישׁוֹ – לְהַנִּיחַ לוֹ לֶאֱכֹל בַּשָּׂעַת מִלְּאֲכָה, שֶׁהוּא בְּחִינַת עֲבָדוֹת כְּרִי לְהָאִיר עַל הַנֶּפֶשׁ הַמְּגַלְגֵּל בַּבְּהֵמָה בְּחִינַת הָאֲרַת הָרְצוֹן, כִּי מֵאַחַר שֶׁהָרְצוֹן מֵאִיר בַּשָּׂעַת אֲכִילָה, עַל־כֵּן יוֹכֵל לְהַשְׁתַּלְשֵׁל אֵיזָה בְּחִינָה שֶׁל הָאֲרַת הָרְצוֹן אֶפְלוּ עַל הַנֶּפֶשׁ הַמְּגַלְגֵּל בַּבְּהֵמָה בַּשָּׂעַת אֲכִילָתָהּ.

וְזֶה בְּחִינַת לֹא תַחֲסֹם שׁוֹר בְּדִישׁוֹ וְסַמִּיד לִיהַ, כִּי יֵשְׁבוּ אַחִים יַחְדָּיו. כִּי עֵקֶר סוּד גְּלוּלֵי הַנֶּפֶשׁוֹת מְרַמְזוּ בְּמַצּוֹת יְבוּם, כַּמּוֹבָא (תְּקוּנֵי זֵהַר, תְּקוּנָה כו, עב.). וְזֶה שֶׁהַסְּמִיכָה הַתּוֹרָה מַצּוֹת יְבוּם לְפָסוּק: לֹא תַחֲסֹם – לְגַלוֹת שֶׁמַּצּוּחַ זֶה שֶׁל לֹא תַחֲסֹם הִיא בְּשִׁבִיל הַנֶּפֶשׁוֹת הַמְּגַלְגֵּלִים לְהָאִיר עֲלֵיהֶם הָאֲרַת הָרְצוֹן שֶׁהוּא בְּחִינַת יוֹם הַכַּפּוּרִים, סְלִיחַת עֲוֹנוֹת, כְּרִי לְנִקּוּתָם מִבְּחִינַת עֲוֹנוֹת, כַּנ"ל.

פשוט בכל העולם, ואז המצוה להניח אפילו לבהמות לאכל תבואת השדה, כמו שכתוב: ולבהמתך וכו' תהיה כל תבואתה לאכל, כי עקר הארת הרצון הוא על ידי האכילה וכו"ל. וזה שאמרו רבותינו ז"ל לענין שביתת בהמה: 'תן לו ניהא שיהיה תולש ואוכל', דהינו כנ"ל, כי על ידי האכילה מתגלה הארת הרצון כנ"ל, ואפילו בבהמה, אף על פי שאין שיה שם הארת הרצון ממש, אף על פי כן, מאחר שמתגלה הארת הרצון בשעת אכילה, על כן אפילו בבהמה יכול להשתלשל איזה בחינה של הארת הרצון, והעקר על נפש המגלגל שהוא אדם ממש, שעליו מאיר הארת הרצון – כדי לנקותו ולהעלותו וכו' כנ"ל".

ואם אנחנו רואים שאפילו הנשמות המגולגלות בשנת השמיטה יכולים לתקן את עצמם בהארת הרצון, כל שכן וכל שכן בן אדם שמקבל על עצמו תורה ויראת שמים – כמה שהוא יכול לתקן את עצמו על ידי הבחינה הזאת של 'הרת הרצון', וההכנה הזאת היא ההכנה לקבל התורה, מה הפשט? כשאנחנו עומדים לקבל את התורה אחד העבודות, זה שהאדם יעבוד על עצמו כמו שחז"ל אומרים לנו 'לא ניתנה תורה אלא לאוכלי המן' ושבת היא בחינת

וזה שאמרו רבותינו ז"ל (בבא קמא נד.), שילפינן שור דלא תחסם משור דשבת, כי שבת הוא הארת הרצון, כידוע (זהר תרומה קנו.), ועל כן מצוה גדולה לאכל בשבת ולהרבות באכילת שבת כדי לזכות להארת הרצון בשעת אכילת שבת, כנ"ל. ואז בשבת שמאיר הרצון אז מתבטל העבדות לגמרי וכו"ל, ועל כן אסור בשום מלאכה, כי אז נכנע לגמרי בחינת עבדות, בחינת רוח שטות, ונתגלה בחינת דעת, בחינת הארת בן ותלמיד, בחינת 'איה מקום כבודו' ומלא כל הארץ כבודו, שאומרים בשבת שניהם יחד בקדושה של מוסף קדשת פתח, ואז עולה המלכות בחינת שבת מלכתא ומקבל האכילה והפרנסה, כי משבת נמשך השפע על כל ששת ימי החל, ואז מתגלה הארת הרצון בהאכילה, כנ"ל.

ואח"כ (באות ה') ר' נתן מאריך עוד, וכותב: "וזה בחינת שמטה ויובל שהם בחינת שבת, כמו שכתוב (ויקרא כה, ו): "והיתה שבת הארץ" וכו', בחינת הארת הרצון כנ"ל, ועל כן הכל הפקר, זה רמז על הארת הרצון – שמתפשט הארת הרצון כל כך, עד שאין אחר מקפיד לצמצם בשלו, רק הכל הפקר כי אין שום צמצום כלל, רק רצון

אוכלי המן, וכן אמרו חז"ל קודם שיתפלל אדם שיכנסו דברי תורה צריך להתפלל שלא יכנסו אכילה ושתיה יתירין, כי הקדושת האכילה מקדשת ומטהרת את האדם, וכדי לשבת וללמוד צריכים מוח מזוכך שהעשנים של האוכל לא יעלו למוח, וכך כשהאכילה בקדושה וטהרה אדם זוכה. ורואים שהתורה חסה על בהמה כל שכן על האדם.

ורואים בהלכה שמסדרי הלוח, מסדרים 'מנו ועצרו' כמו שאמרו חז"ל, שפרשת במדבר לפני קבלת התורה, וכן פרשת השמיטה ופרשת בחוקותי 'אם בחוקתי תלכו שתהיו עמלים בתורה, וכל הענין של הגלות זה 'ושבתה הארץ שבת לה' שאנחנו לא שמרנו את השמיטה כמו שצריך, מה כל החשיבות של השמיטה שגורמת גלות? צריך לדעת שכל הענין שהאדם יעלה את בחינת הדומם והצומח לבחינת מדבר, וזה מה שצריך לשמור את הדיבור בקדושה וטהרה, וזה המעלה כשהאדם זוכה לטהר את עצמו ולטהר את פיו ולשונו לדבר רק בדיבור של תורה. וזה ההכנה לקבלת התורה וכמו שהזכרנו כמה פעמים כשאנחנו סופרים ספירת העומר, ה'ספירה' היא בדיבור שזה כל המעלה.

אתמול אמרתי באיזה מקום [בשמחת 'שבע ברכות'], רבינו אומר ששורש נשמות

ישראל זה בשורש בדיבור, כי החילוק בין אדם לבהמה זה בבחינת הדיבור. וכשאדם נופל הוא נופל לבחינת בהמה, וכשאדם מקריב קרבן הוא מקריב בהמה, והאדם צריך לדעת שכל העבודה שלו היא להעלות את הדומם וצומח לחי ומדבר, וזה הכח בשנת השמיטה שיהודי זוכה להעלות שאפילו הדומם כמו אדמה מקבלת תיקון, וזה מה שרואים את קדושת ארץ ישראל 'וכיפר אדמתו עמו', שאפילו האדמה של ארץ ישראל מכפרת וממשיכה קדושה על האדם כשנמצא בארץ ישראל. ואנחנו רואים שכשח"ו לא שומרים שמיטה צריכים ללכת בגלות, ורואים שאוירא דארץ ישראל מחכים'.

וזה ההמשך למה שדברנו 'אם בחוקתי תלכו שתהיו עמלים בתורה והאדם לעמל יולד, 'עמל' זה ר"ת ל'למוד ע'ל מ'נת ללמד, ל'למוד ע'ל מנת ל'עשות וזה כל הגלות שאנחנו צריכים לתקן שמתקנים את הענין של שמיטה לדעת שהכל מאת ה' היתה זאת שהאדם לא בעל הבית על שום דבר, והכל בהכנעה וענוה, וזה מה שרבינו מדבר בליקו"מ (תורה עב תנינא) שזה מה שיקום מהאדם לעתיד לבא - ההכנעה וענוה.

אמרתי בעבר, שכמו ששנת השמיטה מובא בשדי חמד (מערכת י' בהתחלה) הוא מביא על יו"כ שמכפר על העוונות, וזה מה שמוכא

בפרשה מה ענין שמיטה להר סיני, זה מה שתלמידי רבי עקיבא לא נהגו כבוד זה בזה, ושנת השמיטה זה בחינת ואהבת לרעך כמוך' שאנחנו מפקירים את השדה לכל אחד ואחד, ולא רק זה אלא יש אח"כ שנת הביעור, שמבערים את כל מה שיש בבית ונותנים לבהמה שלא יחסר לבהמה לאכול, וזה הארת הרצון שאפילו לבהמה ולנשמות המגולגלות מתקנים, וברגע שהאדם אוכל בקדושה וטהרה אזי אח"כ כשהוא אוכל בשר, הבשר נותן לו ניצוצות הקדושה שיש לו הארה יותר בתורה.

כי כשהאדם אוכל בקדושה וטהרה זה עוזר לו, ולפעמים יכול להיות שלפני האוכל היה לו חשק ללמוד ואילו אחרי האכילה הוא נופל לתרדמה ואין לו חשק ללמוד, למה? כי הוא לא אכל בקדושה וטהרה, והוא לא קיבל את הארת הרצון, אבל אם אדם אוכל ולפני האכילה הוא נותן צדקה, [וכמו שר' נתן מביא בליקו"ת] אזי זה משהו אחר. כי לפעמים יכול להיות יש לאדם תיקון באכילה וכשהוא לא מתקן את זה נעשה לו פגם וכמו שרואים אצל יוחנן כהן גדול שהאור החיים הק' מביא מהאר"י ז"ל שהפגם שלו היה כיון שהוא אכל פרי והיה שם נפש מגולגלת והוא לא תיקן אותה, ולכן נעשה אחרי שמונים שנה כהן גדול - נעשה צדוקי, וכל שכן מידה טובה מרובה כשהאדם אוכל פרי או באכילת שבת

ומכוון שכולה אלוקות - כמה קדושה וטהרה זה משפיע עליו.

וראיתי בפירוש על תיקו"ז שכל הענין של אכילת שבת זה כדי שהאדם יקדש את עצמו ואז כשהאדם יקדש את עצמו בקדושה יזכה לבנים ת"ח [וכמו שרבינו מביא על 'מפני מה ת"ח אין בניהם ת"ח מפני שלא ברכו בתורה תחילה' שזה מכיון שלא קידשו את האוכל 'בתחילה' שקודם למצות שלהם]. וזה כל האכילה שאוכלים בשבת וכך זוכים להביא אח"כ בנים ובנות, כי כשהמוח של האדם קדוש וטהור אזי הוא לא פוגם. ואם רואים שיוחנן כה"ג כשאכל הוא גרם לעצמו להיות צדוקי. כ"ש מידה טובה מרובה כשהאדם אוכל בקדושה וטהרה זה מביא אותו לקדושת המחשבה. ויכול להיות שכשהאדם אוכל - דווקא אחרי האוכל הוא מקבל חשק ללמוד כי הוא אכל בקדושה ומקבל ניצוצות קדושה כאלו שמביאים לו חשק ללמוד.

וכל הגלות מפני שלא שומרים את השמיטה כמו שצריך, וזה ההכנה לקבלת התורה התורה של שנת השמיטה חלה עליה קדושה כמו שנת השמיטה, והמציאות של ארץ ישראל חלה עליה קדושה. וראיתי שכתוב בספרים שהתורה של ארץ ישראל זה כמו שרבינו מביא בליקו"מ (תורה מ) על ארץ ישראל 'תמיד עיני

ה'... שכאן באר"י מתגלה ההשגחה הפרטית, כך בתורה של אר"י מתגלה השגחה פרטית וחלה על התורה הזאת קדושה יתירה, וכמו שמוצאים שיש הלכה שאין מוציאים פירות מאר"י לחו"ל כי חל עליהם קדושה, [ויש בזה אריכות מדברי הב"ח ועוד ואכמ"ל]. אבל זה הענין של השמיטה שהיא ההכנה לקבלת התורה - אכילה בקדושה, ורואים בשבועות שכתוב 'הכל מודים בעצרת דבעינן נמי לכם', שאפילו שבכל המועדים יש מחלוקות אבל בשבועות כשהאדם מקבל את התורה נפסקת ממנו כל הזוהמא והאכילה שלו בקדושה ומסייעת לו בתורה ועבודת ה'.

אני רוצה לומר עוד דבר, על הענין של שמיטה ויובל, יש דעה בשדי חמד שמביא שאמרו חז"ל יו"כ מכפר רק על עוונות של בין אדם למקום אבל עבירות של בין אדם לחברו אינו מכפר עד שירצה את חברו, והוא מביא שם שיטה [שהוא כותב עליה אם קבלה נקבל] שאחרי שנת השמיטה - יום כיפור מכפר אפילו על עבירות שבין אדם לחברו!

הפשט שכל התכלית הוא כפרת עוונות, כל הענין של כפרת עונות שנאכל בקדושה, כי כל זמן שיש לאדם גול התפילות שלו לא מתקבלות, וכמו שרואים בדור המבול שכתוב 'כי מלאה הארץ חמס', וכתוב

בספרים שנה לא התפלל על הדור שלהם כיון שהיו מלאים בגזל, וכתוב שמי שיש לו גול התפילות שלו לא מתקבלות. אבל ביום כיפור של שמיטה זה מכפר על כל העוונות של בין אדם לחברו, גם על גזל, וזה ההכנה לקבלת התורה כשהאדם נמצא בקדושה וטהרה, השמיטה היא הכנה לקבלת התורה.

כתוב 'אם בחקותי תלכו', יש על זה הרבה פירושים, וב'בעל הטורים' מביא שזה ראשי תיבות 'אבת' שזה העיקר ללכת בדרכי האבות. ואח"כ הוא מביא על 'ועשיתם אותם', 'אתם' זה אותיות 'אמת', וכמו שכתוב בתנא דבי אליהו 'חייב אדם לומר מתי יגיעו מעשי למעשה אבותי אברהם יצחק ויעקב', וזהו 'אם בחוקתי תלכו' שצריכים ללכת בדרכי האבות בנקודת האמת. 'ואת מצותי תשמרו', זה ג"כ ראשי תיבות אמת, שזה העיקר בעבודת ה' ללמוד תורה באמת. 'אמת' זה ר"ת 'אנכי', 'אימתי' זה משניות, והתורה זה תניא, שהאדם לומד את שלשת הדברים, ראיתי בספרים שזהו 'אם בחקותי תלכו', כמו שהגמרא אומרת בברכות (דף כה) על ריב"ז שבכה שיש לפניו שני דרכים ואיני יודע באיזה דרך מוליכים אותי, ויש במדרש תנחומא (בראשית) מעשה ברבי אבהו שהראו לו י"ג נהרי אפרסמון והוא אמר 'ואני אמרתי לריק יגעתי, ואותו הדבר ראיתי

הפירות. ודברתי בעבר שהולכים בחודש ניסן כשמתחיל האילנות ללבלב, והאדם הולך ומברך 'שנתן להנות בהם בני אדם' הפשט שבני אדם נהנים מזה, וכשאנחנו מברכים ברכת האילנות אנחנו מכניסים ניצוצות הקדושה באילנות בזה שאנחנו מודים שהכל מאת ה' בזה אנחנו נותנים כח וקדושה לאילנות, ואח"כ את הפירות שגודלים אנחנו אוכלים - אזי יש בהם יותר ניצוצות הקדושה.

ראיתי שאלה מה זה 'אם בחקתי תלכו'.. ונתתי גשמיכם', ידוע ששכר מצוה בהאי עלמא ליכא, רק הפשט ששכר מצוה זה דווקא שכר המצוה עצמה, ולא שכר כל המצות, כמו במצות מילה שהגמרא אומרת (בנדרים לב) גדולה מילה ששקולה כנגד כל המצות וא"כ האדם מקבל שכר כשמל את הבן שלו, מקבל כאילו שכר כל המצות ואת זה זוכים לקבל. או כמו שרואים שיכול להיות ששכר המילה לא מקבלים אבל דבר ששקול כנגד כל המצוות את התוספת מקבלים. וכמו שמוצאים בגמרא מגודל שכר קיום המצוה בעולם הזה וזה מה שאומרים 'רצה הקב"ה לזכות את ישראל...' ששכר המצוה בעולם הזה שה' נתן לנו מצות שיש להם חשיבות וריבוי כמו מילה או ציצית ששקולה כנגד כל המצות בעולם הזה.

בני עליה והן מועטין', הפשט שממעטים עצמם, זה הענין של הכנעה וענוה, כי בכל דבר שגודלים בעבודת ה' האדם מקטין את עצמו וכמו שכתוב 'כי אתם המעט מכל העמים' שאנחנו ממעטים ומבטלים את עצמנו.

וזהו 'אם בחקתי תלכו' אם זה לשון ספק, שכל הזמן אנחנו בספקות ולא בטוחים בדרך שלנו וכמו שריב"ז שהיתה כל התורה כולה נהירה לו אפילו שיחת עופות ודקלים, ואמר 'מכל מלמדי השכלתי' והעלה את כל הגשמיים לרוחניות, ובכל זאת עד היום האחרון הוא היה מסופק ואמר 'איני יודע באיזה דרך מוליכין אותי', כי תכלית הידיעה שלא נדע, ומוצאים ג"כ אצל יעקב אבינו שירד למצרים וחשש 'שמא יגרום החטא', וזהו אם בחקתי תלכו באחד הפשטים באור החיים הק' מביא ש'אם זה לשון ספק, שאחר כל המדרגות שהאדם זוכה, אבל אדם לא יודע באיזה דרך מוליכין אותו כי הוא מסופק אם הוא עשה בחיים שלו ועבד את ה' כמו שצריך.

וזהו 'אם בחקתי תלכו', ונתתי בגשמיכם בעיתם', מה גשמים משפיעים שהפירות יגדלו טוב, כך התורה בלימוד התורה, אזי בגשמים יש יותר ניצוצות הקדושה שנותנים חיות וקדושה בפירות והקדושה הזאת משפיעה על האדם שאוכל את

פנחס 'בדין שיטול שכרו', ושם המפרשים מסבירים שאפילו מידת הדין ממליצה ואומרת שמגיע לו שכר. ואותו הדבר נכון ששכר מצוה בהאי עלמא ליכא, אבל יש מצות מילה שהיא בבחינת כי עליך הרגנו', וכן כמו שרבינו מביא שזה הולך על מצות התפילה שהאדם יש לו קשיים והוא לא מסתכל על הירידות שיש לו והוא ממשיך להתגבר, ולפי המסירות נפש שהאדם עושה בקיום המצות זה בחינת 'כי עליך הרגנו' ועל זה כן מקבלים שכר, וכמו שכתוב אצל פנחס 'בדין שיטול שכר', הפשט שאפילו מידת הדין לא מקטרגת ועל זה לא אומרים שכר מצוה בהאי עלמא ליכא.

וזה מה שמוצאים בגמרא שדורות הראשונים היו מצליחים ואנחנו לא מצליחים והגמרא אומרת שהם מסרו נפש, וכמו שמסופר על רבי עקיבא שפרע ראש האשה וכו'... ואותו הדבר כשאדם מוסר נפש בתורה בקדושה, ולומד אפילו בדחקות זה ההכנה לקבלת התורה, כי יש תורה בכמות ויש באיכות ותורה שלומדים במסירות נפש אזי זוכים לקבל בחיים חיותו שכר מצוה, כי המסירות נפש לתורה או לענייני קדושה בשמירת עיניים אי אפשר לתאר איזה שכר הוא מקבל כאן בעולם הזה.

וכמדומה שיש מדרש שלכן אומרים 'כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא', ואח"כ אומרים 'רבי חנניא בן עקשיא וכו'... רצה הקב"ה לזכות את ישראל' זה שכר עולם הבא והחשוב קודם, הפשט שיש את המצות שהם שקולים כנגד כל המצות. וחשבתי עוד דבר שמילה זה מצוה שמרמזת על מסירות נפש וכמו שאמרו חז"ל עשו אותה במסירות נפש וכמו שכתוב 'כי עליך הרגנו כל היום', ורבינו מביא ג"כ בשיחות הר"ן שעליך הרגנו זה כל המניעות וההפרעות שיש לאדם בשעת התפילה, וכמו שהוא מתגבר עליהם ולא מסתכל על כל הבלבולים והוא ממשיך להתפלל זה בחינת כי עליך הרגנו כל היום'.

ולפי זה, נכון ששכר מצוה בהאי עלמא ליכא, אבל יכול להיות ששכר של מילה, או כמו שאמרנו שכר של מצות ציצית ששקולה כנגד כל המצות יש. ואותו הדבר על מצוה שהיא במסירות נפש, שהאדם עובד את ה' במצב כזה, אזי שכר המצוה הזאת אין לשער!

ואותו הדבר מה שהזכרנו באמצע הדברים שהנסיעה לרשב"י בל"ג בעומר שיש מסירות נפש, ודברנו שיש באיכות ויש בכמות, כי באיכות כשהאדם עושה מסירות נפש להגיע לצדיק אין לך דבר גדול מזה. ומוצאים במדרש רבה תחילת פרשת

השמחה של מצוה יכולים לדעת בין קודם גזר דין לאחר גזר דין ועל ידי שידועים זה המתקת הדינים הכי גדולה על ידי השמחה של מצוה שהאדם יודע את 'קומת השמחה'. והשי"ת יעזור שיתקיים כי בשמחה תצאו שנוכה לצאת מהגלות וה' ישמור אותנו מכל חטא ועוון ונזכה לחזור בתשובה ובפרט בפרשת השבוע פרשת בהר שמוזכר יום כיפור, וגם ביו"כ צרכים להיות בשמחה 'לא היו ימים טובים וכו'.. כי זה מכפר על כל העוונות והשי"ת יעזור שנוכה לקיים את כל המצוות בשמחה ו'כי בשמחה תצאו לזכות לגאולה שלמה בב"א.

זכות הרבים מגליון זה
תעמוד לרפואתם של:

עדן בת שרית

ושרון בן נעימה

יורם בן שושנה

מיה בת עדי

בתוך שאר חולי ישראל אמן

לרפואת

הרב רועי יאיר בן חגית נעמי

בתושח"י

והשי"ת יעזור שנוכה להתחזק באמונה ובטחון, ולהתחזק בשמחה, ורציתי להוסיף עוד, מה שמישהו הראה לי בדברי הליקוטי תורה לבעל התניא (פ' תוריע) שמביא על התוכחה היא 'תחת אשר לא עבדת את ה' אלוהיך בטוב לבב', שמשמע שאע"פ שהאדם עובד אלוקים, רק שאין העבודה בשמחה ובטוב לבב, אז נעשה עונש כזה 'ועבדת את אויבך', וזה אינו מובן כי מפני מה יהיה העונש מר כזה מחמת חסרון השמחה לבד, רק מפני שאין שמחה מקבלים כזה עונש גדול 'תחת אשר לא עבדת... 'עונש כזה של גלות [וכמו שרבינו מביא בתורה י' תנינא]? ואומר בליקוטי תורה שידוע שאין צדיק אשר יעשה טוב ולא יחטא, ויש לו עונש, אבל עם כל זה אם היה עובד את ה' בשמחה אזי היה ממשיך שמחה למעלה כביכול ואזי היה מבטל את הדינים, משא"כ 'תחת אשר לא עבדת את ה' אלוהיך בשמחה' נמשך העונש של 'אין צדיק אשר יעשה טוב ולא יחטא'.

רבינו לימד אותנו 'מצוה גדולה להיות בשמחה תמיד', וידוע בשם הרה"ק ר' אהרן הגדול מקרלין שאמר 'העצבות אינה עבירה, אבל הטמטום הלב שמביאה העצבות גדול מן הכל, מה שיכול להביא עבירה גדולה ביותר, וכן השמחה אינה מצוה אבל הטובה שהיא מביאה אין מביאה אף המצוה הגדולה ביותר', וזה מה שמוצאים בליקו"מ תורה ה' שעל ידי